

DESIRE®

Joanne Rocková
Nechtěná touha

 HARLEQUIN®
TM

JOANNE ROCKOVÁ

NECHTĚNÁ TOUHA

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

léto je v plném proudu, děti odjely na prázdniny, a i Vy se možná také chystáte na nějakou dovolenou. Ale ať již budete kdekoli, věřím, že harlequinka Vám bude dělat dobrou společnost. Pro dobu odpočinku jsou mé knihy naprosto ideální. A i když moji hrdinové jsou často svou prací pohlceni, obzvláště když mají tak náročná a kreativní zaměstnání jako zpěvák country, novinářka, influencer, módní návrhářka... přesto si najdou čas, aby do svého života vpustili kromě vášně a zábavy i to důležité: vztah se všemi jeho komplikovanostmi a nároky. Ano, chce to odvahu a velkou dávku štěstí, ale jen blázen by si nechal proklouznout pod rukama lásku, když ho potká. Moji hrdinové, i když o nich můžeme mít zpočátku pochybnosti, ale blázni nejsou, a tak se můžete spolehnout na dobrý konec každého z příběhů.

Přeju Vám krásné léto.

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

NECHTĚNÁ TOUHA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Nine-Month Temptation

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Joanne Rock
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8302-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8303-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8304-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mám úplně boží práci.

Sable Corderová si lokla luxusního šampaňského a pozvedla sklenku směrem k velkému zrcadlu v Zaynově ateliéru designu a módy na Manhattanu, kde už tři měsíce pracovala jako stylistka. Jaká jiná práce než tato by umožnila rozvedené holce ze zapadákov v Luisianě, ambiciózní, ale bez peněz, aby se mohla obléci do šatů nejvyhledávanějšího módního návrháře? Samozřejmě že koupě těchto šatů byla daleko za obzorem jejich možností. Dnes večer si je vzala na sebe jen proto, že po pracovní době natáčela video pro Zaynovy sociální média. Návrhář Marcel Zayn vyšel vstříc jejímu přání vytvořit něco na propagaci jejich ateliéru a nikterak jej neznepokojovalo, že ji nechává večer ve studiu bez dozoru.

A ona si pochopitelně jeho důvěry zatraceně vážila. Ve svých devětadvaceti letech byla Sable starší než kdokoliv jiný v tomto módním ateliéru kromě návrháře samotného. Byla nesmírně vděčná za příležitost uskutečnit svůj sen stát se stylistkou po krátké odbočce do nepovedeného manželství.

Dostala druhou šanci a nehodlala ji promarnit.

Kdysi v Luisianě vystudovala módní návrhářství, ale pak se nechala přesvědčit jedním výmluvným absolventem politologie, že bude skvělí pomáhat mu realizovat jeho sny, místo aby šla za těmi svými. Zpětně ji ani moc nepřekvapovalo, že ji opustil,

jakmile přestala vyhovovat jeho představám o dokonalé ženě. Dost tvrdě zaplatila za poznání, že někteří muži považují ženu za svůj majetek, za taková lidská zrcadla, jež mají za úkol odrážet jen to, co si přejí vidět.

Sable už víceméně překonala hořkost rozvodu, nicméně vždy si vychutnala na plné pecky Beyoncé, jak dává prostředníčky nahoru se slovy „odpal, zmetku“.

Ale jak by mohla být zhrzená, když může dělat to, co si vždycky přála? Sice bude chvíli žít z ruky do huby v brooklynském bytě se třemi dalšími ženami, ale alespoň měla krásné místo, které mohla nazývat domovem.

Sable tančila bosa po dřevěné podlaze a do svého filmování zahrnula i značku šampaňského, jež oslovila Zayna ohledně placených reklam, což byl rozpočet nijak nezatěžující způsob, jak rozšířit marketingový dosah rozvíjejícího se návrhářského salónu. Nepotřebovala být oslnivá modelka, protože se snímala zezadu, kde měla neobvyklé stuhy, které jí seshora padaly na téměř holá záda, kde se nakonec jemně otíraly o neskutečně sexy hedvábí, jež jí halilo boky.

Opatrně, aby nerozlila svůj drink, procházela se Sable po podkrovním ateliéru a ujišťovala se, že jsou všechny rekvizity vhodně umístěny pro sérii krátkých videí. Sesbírala nejzajímavější kousky z návrhářovy výbavy, vytáhla je sem do otevřeného půdního prostoru, aby se mezi nimi mohla procházet. Rozsvítila pár reflektorů a tmavé prostory vyplnila několika půjčenými stojacími lampami. Nebyla to žádná profesionální technika, ale svou práci zvládne. Ani koncept jejího videa nebyl nijak složitý. Hodlala natočit ty samé základní pohyby dvakrát. Jednou večer s černou variantou hedvábných šatů a pak znovu během dne se stejnými šaty zářivě bílými. A pak to vše sestříhá dohromady.

Už byla téměř připravená. Potřebovala už jen v sobě trochu povzbudit nadšení amatérské modelky.

„Na moje vítězství!“ Sable pozvedla sklenku, a než se znovu napila, vychutnala si vůni a štipání bublinek v nose.

Potřebovala do videa láhev zpola prázdnou a *po-chopitelně* nemohla vylít absurdně drahý mok do kanálu. Jediným vhodným řešením bylo jej vypít. Kromě toho jí bublinky dodají potřebnou sebejistotu, koneckonců bude točit detailní záběry svého pozadí v šatech, které ji obepínaly těsně jako druhá kůže. Alkohol a Beyoncé byly nezbytnou součástí její tvorby, neboť Zaynova videa mívala stotisícovou sledovanost.

No a taky se možná rozhodla takhle vystavit jako poslední vztyčený prostředníček pro svého bývalého. Dnes jí telefonovala matka, že čeká dítě se ženou, která zaujala její místo ještě předtím, než se dozvěděla, že už o ni ztratil zájem.

I když už mu neměla za zlé, že ji opustil, štválo ji, že to udělal proto, že mu nedokázala dát dítě. Pokoušela se o to a mrzelo ji, že nedokázala udržet jejich manželství nad vodou. Ale mnohem víc ji zraňovala vzpomínka na samovolný potrat, který v ní vyvolal pocit hluboké ztráty. A bylo to pokořující, že ji nahradil někým plodnějším.

To vše ospravedlňovalo rebelskou muziku i dominantní ženu, kterou se rozhodla ztvárnit ve videu. Sable vklouzla do jehlových podpatků, které zaručovaly, že její nohy budou vypadat naprosto dokonale. Už to byla celá věčnost, kdy se naposledy cítila při-tažlivá.

Zničehonic se jí v mysli vynořil obraz Romana Zayna. Roman byl majitelem návrhářského ateliéru, starší Marcelův bratr, ten, kdo tu skutečně vládl. Nebo možná jej jen Sable takto vnímala, protože se jí

jeho vysoká, tmavá a trochu pochmurná postava při jejich jediném setkání nesmazatelně vryla do paměti. Vyměnili si jen pár slov v tom týdnu, kdy sem nastoupila, a pak odjel do Los Angeles, kde vedl Zayn Equity, společnost pro správu majetku a investic. Jeho pronikavý pohled ji vysvlékl do naha a rozproudil její erotické fantazie.

Byla to hloupost. Jen bláznivé myšlenky, ze kterých nic nevzejde, neboť Roman neměl s každodenním provozem návrhářského ateliéru téměř nic společného. Ale v tu chvíli, kdy se jí ptal na její zkušenosti, v módním návrhářství pochopitelně, to bylo naposledy, kdy se cítila jako svůdná žena.

Nechala tuto vzpomínku prosáknout do celého těla, s prstem nad nahrávacím tlačítkem telefonu, který spočíval ve stojanu.

Ano, začíná nový život. Jde za svým snem.

Tři, dva, jedna... teď.

Roman Zayn uslyšel hudbu, jakmile zastavil černé pronajaté auto před budovou ve Vestrey street, kde pracoval jeho bratr. Vzhledem k tomu, že ateliér Zayn Design byl v šestém patře, zdálo se to Romanovi poněkud... nepřiměřené. Ale pro Marcela to nebylo nic nezvyklého. Pro celou rodinu byl černou ovčí, jen ne pro Romana. Marcel žil podle svých představ a Roman jej za to obdivoval. Proto také souhlasil, že bude jeho obchodní partner. Marcel možná neměl Romanovy finanční dovednosti, ale vážně se vyznal v oblékání.

Kromě toho mu byl Marcel velkou oporou během nejtemnějšího období jeho života. Byl jediný z rodiny, kdo mu projevil opravdový soucit, když procházel peklem po smrti své ženy. Roman mu byl za to stále vděčný.

Ale jakkoliv svého bratra miloval, nezavíral oči

před tím, že má sklony při své umělecké tvorbě příliš utrácet. Kvůli tomu se Roman zavázal, že se bude v ateliéru objevovat co nejčastěji, aby udržel vyrovnaný rozpočet, dokud si Marcel nenajde zákazníky, kteří mu umožní větší rozlet. Roman doufal, že vyřvávání populárního hitu ze šestého patra v deset večer svědčí o tom, že na tom Marcel pracuje. Dnes večer neměl v plánu se s ním setkat, chystal se zalézt do malého kamrlíku u dílny, dohnat pár hodin spánku a pak se s bratrem sejít hned po ránu. A tímto způsobem se vyhnout všem ostatním.

Obzvláště té nové asistentce, s níž se setkal při své poslední cestě do New Yorku. Té jižanské siréně, která v něm svým protáhlým přízvukem a medovým hlasem rozdmýchala hříšné myšlenky, přestože s ní prohodil jen pár slov.

Nenavštívil pak Zayn Designs mnohem déle než obvykle, jen proto aby se jí vyhnul. Roman se sice po smrti své manželky nestránil ženské společnosti, ale raději uspokojoval své touhy s někým méně... znepokojujícím. Svůdná Sable s roztomile našpulenými rty byla ztělesněním rudě blikajících světél oznamujících nebezpečí.

Pokud si promluví s Marcelem dnes večer, bude moci brzy ráno odjet na další schůzky, než přijde do ateliéru někdo další.

„Hezký večer,“ popřál Roman řidiči otevřeným oknem, když vystoupil.

Došel k cihlové klenbě před železnými tepanými dveřmi a s pomocí karty je otevřel, aby se dostal k výtahu za nimi. Všiml si, že zvuk hudby zeslábl, poté co odemkl druhé bezpečnostní dveře.

Jakmile se ocitl uvnitř velkého technického výtahu, uvolnil si kravatu. Měl ji na sobě kvůli videokonferenci během letu z Los Angeles, ale bratr by si jej jen zase dobíral kvůli jeho údajnému příliš

konzervativnímu stylu. Zákaznická základna pro správu majetku byla pochopitelně velmi vzdálená od posledních výkřiků módy. Alespoň že košili měl od bratra. Marcel se pochopitelně věnoval převážně ženské módě, ale jeho oblečení pro muže bylo také úžasné, od perlových knoflíčků po francouzské švy a šití na míru.

Roman si zastrčil vázanku do aktovky, zatímco se výtah otevřel do podkrovního ateliéru. Rytmické blues rozvibrovalo podlahu, trubky kvílely a bubny duněly jako v nějakém tanečním klubu. Prostřední část prostoru byla osvětlená, zatímco kraje místnosti zůstávaly ve stínu.

Ale nebylo to světlo ani hudba, co zasáhlo jeho smysly jako výbuch.

Ta čest náležela ženě, která kráčela směrem od něj v sametových šatech, jež jí obepínaly křivky těla, jako kdyby je měla namalované přímo na kůži. Bujné tmavé vlasy měla nedbale vyčesané nahoru a upevněné stužkou kolem hlavy, která zřejmě měla pojistit, aby držely. Šaty neměly prakticky žádná záda, hedvábná látka zakrývala jen zvlnění jejích hýždí a zvýrazňovala sexy doličky nad nimi.

Dvě široké stuhy spadaly z uzlu na krku a vlnily se jí mezi lopatkami. Jak se pohybovala, boky se jí vlnily v tak svůdném rytmu, že se jeho vlastní boky k ní bezděky připojily, i když byla od něj skoro deset metrů daleko. Sklenka šampaňského se jí nedbale kymácela mezi konečky prsty, zatímco se proplétala mezi... Mezi stylizovanými figurínami a kýčovitými bustami skladatelů, které Marcel sbíral. Pohybovala se mezi nimi, jako kdyby to byli její vášniví obdivovatelé a oddaní milenci, občas některého pohládila po tváři nebo laškovně šfouchla do boku.

Byla tak vzrušující, že mu to bralo dech, a srdce mu divoce bušilo v rytmu klapání jejích podpatků.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Jak se s tím dokázalo jeho srdce tak rychle synchronizovat? Měl chuť ji chytit a přitáhnout si ten její vzrušující zadeček ke svým bokům.

Až do chvíle kdy se zastavila, aby vrhla svůdný pohled přes rameno. A když jej uviděla, vykřikla. Sklenka se šampaňským se roztříštila na podlaze.

Zatraceně.

Byla to *ona*. Když Roman poznal ženu, jíž se usilovně snažil vyhnout, okamžitě se vzpamatoval.

„To jsem jen já,“ ujistil ji a zamířil ke stereo soupravě na polici mezi dvěma velkými klenutými okny s výhledem na ulici. Ztlumil hlasitost a otočil se k Sable, ženě, která až příliš zaměstnávala jeho fantazie od chvíle, kdy se s ní jednou a jen krátce setkal. „Roman,“ připomněl jí.

Nemohl se zbavit pocitu lehkého rozladění, když na něj zírala jako na ducha. Představa, že na něj zapomněla, zatímco jemu se tak mocně vryla do paměti, byla těžko stravitelná pro jeho ego. Ne že by na tom záleželo.

„Jistě že si vás pamatuju,“ spěšně jej ujistila, neboť pravděpodobně zaznamenala rozladění v jeho hlase.

„Omlouvám se.“ Váhavě vykročila směrem k němu. Její pohyby byly trhané. Byla snad v rozpacích? „Nikoho jsem nečekala,“ překotně začala vysvětlovat, tváře jí zalila červeň.

Když viděl, že se chystá šlápnout do skla, přispěchal k ní, aby jí pomohl. Což znamenalo, že ji musel zvednout a přenést ji do bezpečí. Roman si uvědomil, jak nemoudré to bylo rozhodnutí, ve chvíli, kdy sevřel její téměř nahý pas. Palci se zaryl do černého hedvábí, zatímco jeho ostatní prsty spočinuly na holé kůži. Na okamžik se mu její ňadra otřela o hrud, když ji zvedal.

Nechtěl ji pustit, když navíc ucítil ostré hroty jejích

ňader. Uslyšel, jak zalapala po dechu, a uviděl, jak jí zčervenala kůže u krku, a do oříškově hnědých očí se vkradlo vzrušení.

Právě kvůli té nechuti se od ní vzdálit ji rychle odložil a s neuvěřitelným úsilím odtáhl ruce od jejího svůdného těla, vrazil je do kapes a sevřel v pěsti.

Vzhledla k němu, pohled měla zmatený, jako kdyby netušila, proč ji zvedl. Anebo možná proč ji pouštěl. Ta myšlenka jej rozrušila. Zafal zuby a nevlídně procedil: „Potřebuju koště.“

Odkráčel od ní jej najít, věděl, že vypadal hrubě, ale potřeboval něčím zaměstnat ruce. Něčím jiným než se jí dotýkat, pochopitelně.

„Já to udělám,“ zavolala za ním, a také zamířila k malé kuchyňce, kterou někdo připojil k ateliéru při dávné renovaci. „To já jsem tu udělala nepořádek, tak si to i uklidím.“

Z jemnosti jejích kroků usoudil, že si sundala boty. Zneklidnilo jej, jak intenzivně všemi smysli vnímá její pohyby.

Mohl jen zadržet dech a ovládnout se, když se přes něj naklonila, aby vyndala smeták a lopatku z výklenku mezi dvěma skříňkami. V nose jej zašimrala vůně jejích vlasů, něco sladce citronového.

„Omlouvám se,“ zamumlala, když do něj vrazila bokem. Opět k němu zvedla tvář. „Stále se stydím, že jsem ječela, jak nějaká husa z hororu. Jinak jsem Sable, kdybyste zapomněl. Marcel se nezmiňoval, že dnes večer přijedete, tak jsem myslela, že tu budu sama.“

Romanovi se rozbušila žilka na spánku, zatímco na ni hleděl a snažil se jí nedotýkat. Pohled na ni v něm oživil všechny erotické fantazie, které o ní měl od chvíle, kdy se před třemi měsíci potkali. Stále pro něj byla příliš velkým soustem, pocity, které v něm probouzela, byly znepokojivější než pouhá fyzická

přitažlivost. Ale na druhou stranu... pokud by se mu povedlo ji získat, možná by tím jeho touha klesla na přijatelnou úroveň. Byl tak nažhavený, že měl chuť to zkusit, až na to že pracovala pro Marcela.

Vlastně technicky vzato pracovala pro něj. Takže to nepřipadalo v úvahu. Potřeboval setřást to kouzlo, jímž jej držela ve své moci a převzít nad celou situací kontrolu.

„Pamatuju si vás.“ Nechal jí chvíli, aby jeho slova vstřebala, a pak jí vzal z ruky košť a zamířil k rozbitému sklu. Pomůže jí to tu vyčistit a pak půjde někam do hotelu. „Marcel mě nečekal. Je to moje chyba, že jsem ho nevaroval. Nenapadlo mě, že tu v tuto dobu někdo bude. Když jsem uslyšel hudbu, myslel jsem, že je tu Marcel.“

Vrhl se na střeptiny tak náruživě, že na dřevěné podlaze vytvořil jemné škrábance a v jasném světle mu žádný kousek neunikl. Mlčky došla za ním s ručníkem v ruce a dávala si pozor, aby nešlápla na sklo.

„Pamatujete si mě,“ zopakovala téměř neslyšně, spíš, jako by si tu myšlenku přemílala v hlavě. Její tón byl tak zamyšlený, skoro smutný, až jej to přimělo zvednout hlavu. Opírala se nahým ramenem o jeden ze sloupů roztroušených po místnosti, její hříšně svůdné šaty jí obepínaly tělo, že by jí mohly závidět modelky z plakátů.

Rád by to označil za fyzickou přitažlivost, ale cítil, že je v tom ještě něco víc.

„Samozřejmě. Nejste typ ženy, na kterou by bylo snadné zapomenout.“ Řekl to, jako by z toho nebyl moc nadšený, což pochopitelně nebyl.

Narovnala se, pozvedla bradu a v pohledu jí opět probleskl jakýsi smutek. Založila si ruce na prsou. „Právě že jsem. Takže mi promiňte, že se právě teď

cítím polichocena, když někdo jako vy si mě zapamatuje. Ale samozřejmě vnímám, že jsem vám narušila program, pane Zayne.“ Její jižanský přízvuk se převálil přes jeho jméno a protáhl samohlásku. „Hned se vám klidím z cesty.“

Otočila se na bosé patě a znovu jej obšťastnila pohledem na pozadí, které jej tak okouzlo ve chvíli, kdy vešel do ateliéru. Ale teď byl dost blízko na to, aby ji mohl zastavit.

Okamžitě si uvědomil, že udělal chybu. Že překročil hranice jejich pracovního vztahu. Poraženě sklopil hlavu.

„Omlouvám se.“ Znělo to, jako kdyby spolkl skleněné střepy. Znovu od ní zdráhavě odtáhl ruku a proklínal svou neuváženost. Jak se zbytečně ocitl o samotě s ženou, na kterou nemohl zapomenout. „Nenarušila jste mi program. Měl jsem zavolat Marcelovi, než jsem sem takhle vtrhl.“

Pokusil se odtrhnout oči od dlouhých stuh na jejích zádech, ale i když se na ně nedíval, stále myslel na to, jak by po nich rád přejel prsty. Zachvěla by se. Už jen při pomýšlení na to se mu tělo zalilo vzrušením.

Otočila se k němu přes rameno.

„Je to vaše budova, pane Zayne. Nemyslím si, že musíte někoho volat, když chcete navštívit svou vlastní společnost.“ Sebrala džíny a tričko, přehozené přes židli. „Převléknu se a hned vypadnu.“

Nebyl si jistý, co mu vadí víc: že kvůli němu odchází, nebo že jí nebude moci rozvázat ty stuhy sám.

Zatraceně.

„Neodcházejte ještě.“ Ta slova vyslovil se snahou, aby zněla neutrálně. „Vyrušil jsem vás a očividně Marcelovi hodně pomáháte, když jste tu tak dlouho. Pokud nechcete sama raději odejít, budu rád, když tu zůstanete. Povězte mi, na čem pracujete.“

Pomaloučku se k němu otočila. Zlost se jí ze tváře již